

Muskuløs poesi fra Marokko

Af Jakob Steen Olsen, Mandag den 2. august 2010, 22:30

»Chouf Ouchouf« mikser marokkansk akrobatik med moderne scenesprog. Resultatet er en varm forestilling om et liv i ingenmandsland. Forestillingen gæster Danmark i midten af august.

PARIS: Aftenhimlen over Paris er ikke venlig. Selv om lune vinde vifter i gården til det majestætisk overbroderede Palais Royal, så er det ikke en god aften at afholde en udendørs teaterforestilling på.

Men det gør festivalen Quartier d'été, som i tyve år har underholdt og udfordret pariserne i teatre, på gader og stræder med scenekunst i sommervarmen. Og publikum? De er tilsyneladende ligeglade med de skyer, der nu har samlet sig over slotsgården. Faktisk vrimler de pludselig ind mellem de gamle mure fra porten ud mod Place Colette. Unge og gamle, mænd og kvinder, hvide og knapt så blege.

Er det her ikke det ønskepublikum, som danske teaterchefer kun kan sukke efter, så blandet som det er? Her er de alle sammen: Kulturbøsserne med scooterhjelmene under armen. En masse studerende med anorakker, sandaler og en bog til ventetiden. Chikke parisiennes med Fendi-tasker og høje hæle. Bedstemødre med paraplyer. Om det så er muslimske kvinder med slør og en mindre armé af forventningsfulde unger om skørterne, så tropper de op i stort antal. Hvornår så vi sidst dem i det store, danske folketeater? Men denne forestilling har vel også bredest mulige appel. Den har lidt for alle.

Den ikke bare blæser på genreomklamringer, men byder også en ny gruppe kunstnere - og dermed et nyt publikum - indenfor. »Chouf Ouchouf«, som også kommer til Danmark i midten af august, er nemlig et samarbejde mellem den sprælske, unge Groupe Acrobatiques de Tanger fra Marokko og de to schweiziske instruktør-koreograf-scenografer Dimitri de Perrot og Martin Zimmermann, der har taget muskelstyrken, spændstigheden - og etniciteten - og givet den et moderne kunstnerisk udtryk.

Ungdommeligt overskud

Det hele starter temmeligt løst: De tolv unge artister, ti mænd, to kvinder, i knaldblå træningsdragter, tjatter til en bold. Slår mere og mere imponerende vejrmøller på den tomme scene, der kun har en finérvæg af fem sammenstillede skabe i baggrunden. Vi klapper.

Men hvad skal vi med hele denne indledende demonstration af kraftspring, kolbøtter og menneskepyramider, leveret med charme og synlig, smittende stolthed? Jo, først får vi en præsentation af et ungdommeligt overskud. Men så starter en iscenesættelse af fysikken. Den legende titel »Chouf Ouchouf« betyder sådan noget som »Se, se igen«. Centralt i koreografien står faktisk de fem skabe, som viser sig at have deres eget, evigt roterende og kørende liv og som - med en tryllekunstners akkuratessse - kan afsløre nye billeder af det, vi troede gemte sig bag facaden.

De kan både intimidere og tilbyde beskyttelse for de unge marokkanere, der viser sig at befinde sig i en slags eksistentielt ingenmandsland på den tomme scene, hvor der hele tiden pendles i små stemningsklip mellem det ensomme, udsatte individ og fællesskabet: Forestillingen arbejder snedigt med kollektivet versus den enkelte. Med mulighederne kontra forhindringerne. En pyramide bygges, trods alt, på tillid.

Magtesløse kroppe

Helt hverdagsagtige foreteelser bliver små absurde handlinger i krydsfeltet mellem rå akrobatik og koreografi, fælles folkesang og dunkende housetracks, oldgammel kropskunst og moderne sceneæstetik.

Der tisses op ad en mur, hænges på gadehjørner, falbydes varer på en markedsplads - de firkantede skabe minder pludselig om en arabisk bys kasseformede hue med de karakteristiske flade tag, hvorfra verden kan betragtes på afstand. Der poseres. En taske får sit eget vittige liv.

Men humor og hjertevarme til trods: Stemningen er ikke uden en vis kant midt i al den uforudsigelige, småskøre poesi: En fezglædt, banjospillende bureaukrat-herre med blazer udøver pludselig magt som over viljeløse sjæle, fjernstyrer kroppe og indgyder disciplin. Kroppe hænger magtesløse i armene. En pige tager en hætte over hovedet og børster sit lange sorte hår ned for ansigtet. Blikkene er spørgende. På den måde kan man ikke undgå at tænke på en gruppe unge, der leder efter en plads i verden. Hvad enten det nu er hjemme i kasbahen - eller i det Europa, som har lukket dem ind. Har de en fremtid? Hvem griber?